

Kemter Abdal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

29.04.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Kemter Abdal

İstanbul'un kadim topraklarında, Alevi Bektaşî inancının derinliklerinden süzülen bir ses yükseliyor: Ali Arı. Kalbinde taşıdığı aşk ve imanla, Anadolu'nun yüzyıllardır yankılanan halk deyişlerine yeni bir soluk getiriyor. Kemter Abdal mahlasıyla yazdığı şiirlerde, bu zengin kültürel mirasın izlerini sürerken, kendi özgün ve içten anlatımını da ortaya koyuyor. Dizelerinde, gönül deryasının dalgalanışları, sevdanın ebediyete uzanan yolculuğu ve inancın aydınlığı buluşuyor. Ali Arı, Kemter Abdal'ın manevi mirasını günümüzün ruhuyla harmanlayarak, dinleyenlerin kalplerine dokunan, düşündüren ve hissettiren bir köprü kuruyor. Onun şiirleri, sadece birer söz değil, aynı zamanda bir yaşam felsefesi, bir inanç manifestosu ve Anadolu'nun kadim bilgeliğinin çağdaş bir yansımasıdır.

Ademin Sırrı

Âlem Âdem'de süzölüp gelir,
Zerrelerden kâinat belirir gelir.
Aşkın sırrı gönüllerdedir
Hakikat nuru âleme yayılır gelir.

Âdem'in gözünde evren saklıdır,
Her nefesi bir âlemi uyandırır.
Varlık yokluk içinde yanılır,
Aşk ateşiyle gönül arınır.

Âdem'in dilinde sırlar gizlidir,
Her kelime bir âlemi çizdirir.
Gönül gözü hakikati sezdirir,
Aşkın deryasında ruhlar gezinir.

Âdem'in kalbinde aşk tecellidir,
Varlık bir noktada cem olur gelir.
Aşkın sırrını erenler bilir,
Hakikat âlemine karışıp gelir.

Kemter Abdal

Arayış

Hakikat içinde divâne oldum,
Dönüp durdum pervâne oldum.
Süleyman sarayıydım, vîrâne oldum,
Zamanın içinde hiç oldum gittim.

Mânâ içinde mânâ aradım,
Sırrın içinde sırrı aradım.
Onulmaz derdime dermân aradım,
Karanlık içinde göz oldum gittim.

Yokun içinde varı aradım,
Vîrânelerde bülbül aradım.
Çıkamaz yollarda kendimi aradım,
Yalanın içinde dil oldum gittim.

Kanatsız bir kuş idim, uçtum,
Dost başına gül oldum düştüm.
Yâkub'u ağlatan el oldum durdum,
Kenan iline yol oldum gittim.

Delicedir Kemter Abdal, delice,
Arama her şeyi, arama hiç de.
Aradığın ne varsa birde,
Bir iken, çok oldum gittim.

Kemter Abdal

Aşkın Narıyla Yandım

Bendeki sevdıyla yanan mı yoktur,
Gönlümde tutuşan nar derindedir.
Aşkınla kül oldum, dumanım yoktur,
Sinem'de kaynayan zar derindedir.

Ne bir visal buldum ne bir devadır,
Gözyaşım dindi sandım, yine revadır.
Şensiz geçen ömür sanki bir yadır,
Ömrümde uzayan ar derindedir.

Ne bir haber saldın ne bir merhaban,
Umutsuz bekler oldum, ey can-ı canan.
Sensiz geçen her an bana bir zindan,
Ruhumda çalınan tar derindedir.

Kemter Abdal gibi, yollarda kalan,
Aşkınla sersefil, perişan olan.
Dermanım sensin, dertlere derman,
Kalbimde dinmeyen kar derindedir.

Kemter Abdal

Aşkın Varlığı

Varlığın sırrına erdim derinden,
Allah'ın nuruyla doldu cism ü ten.
"Var oldum O'ndan" bu aşkın sesi,
Fani benliğimden geçtim ezelden.

Gönlümde bir umman, coşkun ve deli,
Aşkınla yeşerdi ruhumun yeri.
Her zerrede bir sır, her anda bir hal,
Sonsuzluğa açtım kalbimin yeli.

Ne dünya ne ukba, bir tek sen varsın,
Bir nida ki derunu bende yankısın.
Yoklukta varlığı buldum sayende,
Vahdet deryasında kaybolsun canım.

Ey aşkın sahibi, ey cananın canı,
Senden gayrı yoktur bu gönlün fermanı.
Kemter kulun oldum, divan durdum,
Lütfunla bezensin ömrüm baharı.

Kemter Abdal oldum, aşkınla yandım,
Benliğimden sıyrılıp kapına dayandım.
Bu fani dünyada bir hiçim ancak,
Seninle var oldum, sende kayboldum.

Kemter Abdal

Bedrettin

Gün geldi, hak rüzgârı esti de,
Savruldu dünyanın tozu dumanı.
O vakitte durgun sular köpürdü,
Yıkıldı yezidin bendi, barajı.

Varıp da göklere semaha durdu,
Kırıldı kubbenin temeli taşı.
Adı şan oldu da tarihe kaldı,
Kayboldu zamanın dünü yarını.

Çekilip de Karaburun'da şaha kalktılar,
Bozuldu zalimin çarkı düzeni.
Bedrettin yiğitlerin kanını döktüler,
Sarstı yeri göğü figanı, ahı.

Kemter Abdal bakıp bakıp ağladı,
Bu dava da böyle mahşere kaldı.
İçi eridi, ruhu sızladı,
Yüreğini kapladı derdi tasası.

Kemter Abdal

Benidim

Âdem'i yerlere çalan,
Kâbil olup cana kıyan,
Nûh'a da biat etmeyen,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Yûsuf'u kuyuya atan,
İsâ'yı çarmıha geren,
Tûr'da şimşek balkıyan,
Benidim,
Benidim dost benidim.

İsmâil'i kurban eden,
Uhud'da da taşı atan,
Kerbelâ'da kılıç çalan,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Yere göğsüne ateş salan,
Mansûr'un derisini yüzen,
Pir Sultan'a da gülü atan,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Hem ummâna âsâ çalan,
Hem ummânda yitip giden,
Bin kılıkta geçip giden,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Kemter Abdal

Beş Köşe Yıldız

Gökte beş köşe bir nur parıldar,
Her köşesi gönül sırrın fısıldar.
Şaşkın gözlerle âleme bakan,
Hakk'ı arar durur, derdiyle yanan.

Evvel Muhammed Mustafa bir nurdu,
Âlemlere rahmet, gönlü sürurdu.
Sünnet-i seniyye Hakk'a rehberdi,
Aşk ehlin kalbine nuru bahşetti.

İkinci köşe Ali'nin nuru,
Gönüllere ektigi iman tohumu
"En-el Hak" sesli Mansur'dur aşık,
Hakk'a giden yolda yanan bir ışıık.

Üçüncü köşe Fatıma Anamız,
Şefkatiyle sardı, canı canımız
Erenlerin nesli pâk ü temizdir,
Aşkın ateşiyle pişti özümüz.

Dördüncü köşe Hasan nur yüzlü,
Medine'de zehirlendi, gönlü hüznü.
İmamlar serveri, âlem sultanı,
Aşk yolunda çekti çetin hicranı.

Beşinci köşe Hüseyin kanı,
Hakk uğruna döküldü revanı.
Zalime boyun eğmedi hiç,
Aşkın harında yazdı destanı.

Bu beş köşe bir nurdur özde,
Hakikat esintisi eser bu izde.
İnsan Hakk'ı ruhunda arar,
Açılır gözler, sır âşikâr gezer.

Kemter Abdal gibi düşeriz yola,
Aşkın ateşiyle yanarız sacda.
Çolpan ışığı aydınlatır yolumu,
Kavuşurum elbet Hakk'ın nuruna.

Kemter Abdal

Bin Yıllık Hasret

Otuz beş bahar, sanki bin yıldır,
Yollarında gözlerim yaş ile doldu.
O köyün dağlarını duman mı aldı?
Ben de gurbet elde kar boran oldum.

Yaralı gönlümde dinmez bir sızı,
Unuttun sanırım baharımızı.
O eski yollar da yabancı şimdi,
Gözlerim arar bir tanıdık izi.

Dağlarında şimdi kar boran oldum,
Yürekte dinmeyen bir acı gibi.
Çocukluğun o şen kahkahası,
Şimdi sessizliğe karışmış gibi.

O çeşme başında verdiğin sözler,
Hangi rüzgarlara karıştı gider?
O sevda çiçeği soldu mu acep?
Benim de ömrüm gurbette biter.

Yollarında şimdi kar boran oldum,
Yüreğim üşüdü, kalbimde elem.
Bu bahar geldim de ne buldum sanki?
Geçen yıllar benden aldı bir şeyler.

Kemter Abdal eyler, bu hasret uzun,
Sanki bu ömrün baharı hüznün...
O köyün toprağı bir hayal oldu,
Gözyaşım dinmedi, sel olup aktı.

Kemter Abdal

Bir Sır Aşikar Oldu

Bir sır aşikâr oldu bu gece gönlüme,
Döküldü yıldızlar sırra yol olmuş.
Zaman durdu, âlem sustu,
Hakikat bir gül gibi açıldı avuçlarımda.

Dedim: "Ey sır, sen misin Hakk'ın elçisi?"
Güldü: "Ben ne elçiyim ne de yabancı,
Senin aynandaki silüetimin,
Kendini bilen bu sırrı bulur!"

Kemter'im bu sırrı yazdı defterine:
"Aşık ol ki sırlar sana ayan olsun,
Ölmeden önce öl ki,
Bu gece gönlüne doğan sır hiç solmasın!"

Kemter Abdal

Birlikte Çokluk, Çoklukta Birlik

Aşkın nuruyla yoğruldu bu cihan,
Bir Kaynak'tan çıktı, sayısız nihan.
Her zerrede bir mana, bir gizli sultan,
Çoklukta vahdeti seyret ey canan.

Her çiçekte bir koku, her seste bir dem,
Ayrı görünürüz, lakin özde bir em.
Nefsin karanlığı perde çeker göze,
Hakikati göremez düşer bin nazara.

Çokluk bir zenginlik, âlemin yüzünde,
Her farklılık bir nakış, o birin özünde.
Hoşgörüyle bakalım, sevgiyle eriyelim,
Birlikte var oluruz, ebedi diyelim.

Ey gönül gözü açık, dinle bu sözü,
Ayrılık gayrılık yakar közü.
Vahdet deryasına dalalım hepimiz,
Birlikte bulalım Hakk'ın yüzünü.

Kemter Abdal eydür, bu sırrı cana,
Birlikte çokluktur, derman bu derde.
Çoklukta birliği anla derinden,
Hakikate varasın, gönül evinden.

Kemter Abdal

Börklüce

Kesile de dedem sultan kesile,
Hak söyleyen dillerimiz kesile.
Bir vakitte akan sular durula,
Şol devranda duyula adımız bizim.

Vurula da dedem sultan vurula,
O eğilmez başlarımız vurula.
Gün olur da güllerimiz derile,
Kıldan incedir boynumuz bizim.

Çekile de dedem sultan çekile,
Mert gövdemiz daru bente çekile.
An olur da kanlarımız kuruya,
Bedene dar gelir ruhumuz bizim.

Yüzüle de dedem sultan yüzüle,
Yare değen tenlerimiz yüzüle.
Gün gele de dertlerimiz biline,
Mansur'dan iyidir halimiz bizim.

Erişe de dedem sultan erişe,
Zorda kaldı Kemter Abdal erişe.
Gün ola da gözün yaşı durula,
Divana kala davamız bizim.

Kemter Abdal

Cihatçı Softa

Ey cihatçı softa! Sen Müslümanı tekfir edip vururken,
Göklerden İsrail bombaları yağıyordu!
Ne acıdır ki senin her "kâfir" narân,
Siyon'un ekmeğine bal sürüyordu!

Müslüman sorar: "Bu nasıl iman, bu nasıl cihat?
Bir yanda kardeş kanı, öte yanda Siyon'a muhabbet...
Sen Medine'nin evlatlarını kurşunlarken,
Tel Aviv'de şampanyalar patlıyordu,
Haberin var mı?"

Selefi kılıcın Halep'te, Musul'da, Yemen'de kan kusturdu,
Ama Gazze'yi ezen F-16'lara fetva bile yazmadı!
Demek ki senin cihadın coğrafyaya göre değişir,
Petrol haritasına göre kılıcını salladın!

Ey ikiyüzlü müfteri! Dinin parayla mı satıldı?
"Tekfir" ettiğin her masum cana yazık değil mi?
Siyon'un güvenliği söz konusu olunca,
Cübbeni BP ve Exxon'un çamuruyla doldurdun!

Kemter Abdal der ki: "Gerçek iman mazlumun yanıdır, zulme karşı durmaktır şanı
insanın!"
Sen ise hem Müslümanı katlettin hem de
Celladına kılıcını uzattın !

Suriye'de "Allahu Ekber" diyen çocukları vurdun,
Tamda Siyonist tanklar Mescid-i Aksa'dayken,
Cübben petrole bulanmış, dilin lal kesilmiş,
Washington'da koltuk kapmaktaydın sessizce!

Ey ihanetin kılıcı! Tarih seni yazacak:
Hem Müslümanı tekfir edip kıydın,
Hem de Siyon'un katliamına yoldaş oldun!
Aşkın meşalesi bir gün zulmünü yakacak!

Kemter Abdal

Çöl Sevgisi

Kum işte. Sarı sarı.
Bazen de kahverengi.
Üstünde yürürsün. Ayakların batar.
Terlersin. Susarsın.
Ama güzeldir çöl.
Geniş geniştir.
Kimse karışmaz sana.
İstedğin gibi bakarsın gökyüzüne.
Yıldızlar da daha parlak sanki.
Bir de kaktüsler var.
Dikenli dikenli.
Ama çiçek açarlar bazen.
Sarı, pembe, kırmızı.
Hayata tutunmak gibi.
Çöl böyle bir şey.
Ne denir ki başka?
Belki de seveni vardır.
Garip değil ya.
Herkes sever mi ki denizi?

Kemter Abdal

Değeri Biçilemeyen Dert

Gök yarılıp dolu yağmurlar yağsa,
Zelzeleler olup ummanlar taşsa,
Sular köpürüp de bentler yıkılsa,
Bağrımda yanan ateşi söndüremezsın.

Lokman hekim olup karşıma gelsen,
Bin çiçekten devâ bulup getirsen,
Âb-ı hayat olup içime aksan,
Ruhumda sızıyı dindiremezsin.

Mecnun olup sahraları dolaşsan,
Yûnus olup bir kapıya kul olsan,
Bin şairin dili ile konuşsan,
Gönlüme değecek söz bulamazsın.

Kârûn olup çil çil paralar saysan,
Ayağım altına atlası sersen,
Basra'yı Bağdat'ı elime versen,
Bu derde bir paha hiç biçemezsin.

Kemter Abdal

Dost Hasreti

Dostun cemâli sineme nakış,
Gönül hasretiyle yanar dururum.
Aşkın deryasında bir garip balık,
Sahile hasretle kanar dururum.

Gözlerim yollarda, kulağım seste,
Dostun nefesiyle bulurum deste.
Aşkın ateşiyle yandım ben işte,
Dostun hasretiyle döner dururum.

Hacı Bektaş Veli, gönül sultanı,
Aşkınla coşarım, diner figanı.
Yürekte açtı hasretin hanı,
Dostun hasretiyle dolar dururum.

Dostun sözleri, gönlüme şifa,
Aşkınla eririm, oldum bir sefa.
Hasretinle yandım, çektim çok cefa,
Dostun hasretiyle ağlar dururum.

Dostun cemâli, gönlümün nuru,
Aşkınla yanarım, buldum huzuru.
Hasretinle geçiyor, ömrümün yarı,
Dostun hasretiyle yazar dururum.

Kemter Abdal'ım, düşmüşüm dara,
Dermanım sensin, gel yetiş yâra.
Aşkınla yanarken, oldum avare,
Dostun hasretiyle solar dururum.

Kemter Abdal

Ehl-i Beyt'in Nurundan On İki Kandil

Ali'dir arslan-ı Hakk'ın velisi,
İlim şehrine açılan kapı.
Adalet timsali, gönüller isi,
Onun aşkıyla sine tutuştu.

Hasan'dır zehirle sönen gonca gül,
Barışın sembolü, dertler bülbülü.
Hakk'ın rızasıyla yaşadı ömrü,
Gönüllere bastı sevgi mührünü.

Hüseyin'dir Kerbela çölünde yatan,
Zulme karşı dimdik, Hakk'a adanan.
Aşkınla yandık, şehitler şahı,
Gönlümüzde dinmeyen Kerbela ahı.

Zeynel Abidin'dir gözyaşın döken,
Hakk'a yönelmiş, gönüller çeken.
Duasıyla diner sine acısı,
Hakk'a giden yolun nurdan sancısı.

Bakır'dır gönlün hikmet pınarı,
Cehalete karşı bilgi sancağı.
Sözleri aydınlandı bu ulu yolu,
Hakk'a giden yolda bilginin kolu.

Cafer-i Sadık'tır hakikatin sultanı,
Doldu irfanla bu gönül hanı.
Sözleriyle coştı aşkın deryası,
Hakk'a giden yolun nurdan sevdası.

Musa Kazım'dır timsali sabrın,
Zindanlarda bile cemali Hakk'ın
Sabrıyla eridi zulmün zinciri,
Hakk'a giden yolun sabır neferi.

Rıza'dır yanan ateşi aşkın,
Gönüllerde uyanır sevgisi Hakk'ın
Aşkıyla coştı gönül deryası,
Hakk'a giden yolun aşk sevdalısı.

Taki'dir takva ehli, Hakk'a pek yakın,
Gönüllere nurdan aydınlık akın.
Takvasıyla eridi nefsin karanlığı,
Hakk'a giden yolun nurdan şafağı.

Naki'dir temiz, gönüller nuru,
Rızasıyla doldu gönlümün suru.
Paklığı eritti nefsin kirini,
Hakk'a giden yolun temizlik eri.

Askeri'dir hüznün derin manası,
Gözyaşı pınarı, kalbin yarası.

Gönüllerde Hakk'a aşkın binası,
Hüznüyle coşkun gönlün enası.

Mehdi'dir umutla, beklenen sultan,
Zulmün sonunda, kurulan divan.
Gelişiyile aydınlanır bütün bu cihan,
Hakk'a giden yolun son nişandır.

Kemter Abdal

Enel Hak

Bir damla idim, deryaya düştüm,
Enel Hak dedim, kendimi buldum.
Yanmak isteyen canlara söyle:
Aşkın közünde, Hakk'la bir oldum.

Gökler bana ayna, yıldızlar sırdır,
Varlık bir nefes, Hû deyip durur.
Mansur'un darağacı bana bir güldür
Zira , Enel Hak"dedim, ölmeden öldüm.

Kâinatın sesi, sözsüz bir ezgi,
Can tenden geçti, aşka yazgılı.
Enel Hak deyişim, sırr-ı ilâhî,
Ben yoktum aslında , O vardı bende.

Kemter Abdal'ım, bu sırra kandım,
Aynada gördüm, cihana daldım.
Varlık bir ünlem, Hakk'ta beliren,
Dil damağımda, aşkta ben dindim

Kemter Abdal

Ezelden Yük

Hikmetli sözler söyleyen derviş,
Bu ince sızıyı dindiremezsin.
İçimde yanar bir derin ateş,
Umman'ı getirsen söndüremezsin.

Kaşları yay, kirpiğı ok ey güzel dilber,
Gönlümde bu aşkı dindiremezsin.
Bu sevda bir volkan, ruhumda coşar,
Derdime derman sen olamazsın.

Ben garip aşık, denizde yorgun,
Bu ebed yükle divane oldum.
Bir hayal ile yanar dururum,
Beni bir limana vardıramazsın.

Ne bir tatlı söz avutur kalbi,
Ne bir gülüş dindirir ahı.
Çünkü bu dert bana ezelden nasip,
Beyazı siyaha çeviremezsin

Kemter Abdal der ki bu sevda bende,
Bir mr sürer, dinmez bu yara.
Onun hayali ile yaşıyorum tende,
Onsuz geçen her an büyük işkence.

Kemter Abdal

Ezelin Sırrı

Ezelin içinde ebed var saklı,
Bir tohum içinde bir orman gibi,
Bir ömrün içinde sonsuzluk saklı,
Bir damla içinde bir umman gibi.

Zerrenin içinde kâinat saklı,
Bir nokta taşır bu koca yükü,
Küçük bir varlıkta sonsuz ihtişam.
Her tenin içinde Hakk vardır saklı,

Gönül bir deryadır, aşk onda coşar;
Bir bakış bin anlam taşıyıp durur.
Sevda bir ateştir, ruhu dolaşır;
Yandıkça artar, külü nur olur.

Hayat bir nefestir, gelip de geçer;
Her nefeste bin bir umut yeşerir.
Zaman bir nehirdir, akıp da gider;
Sonsuzluğa doğru sırrını serer.

Kemter Abdal der ki: Bu sır âşikâr;
Her şey O'ndan gelir, O'na da döner.
Gözünü aç da gör bu büyük diyar;
Ezelden ebede bir tek Yâr eser.

Kemter Abdal

Feryadım İşitmediler

Aşk ehline tuttum derdim söyledim,
"Bu sendeki ızdırap nedir?" dediler.
Benim içim yangın, halim perişan,
Onlar böyle bir dertten bihaber diler.

Yaralı gönlümü açtım onlara,
Aşkın kitabını baştan yazdılar.
Dedim ki bu sevda bir ateş benle
Bu sevda önünde sessiz kaldılar.

Bir kazana girdik beraber piştik,
Onlar "dur!" dedikçe odun istedim.
Bu sevda ateşiyle yandık tutuştuk,
Benim feryadımı işitmediler.

Ne çare, bu sevda bir kara yazgı,
Alem neylesin, aşka tutsağı.
Yandıkça yandık, külüm savruldu,
Bu derdin dermanı bulamadılar.

Kemter Abdal der ki, bu aşkın hali,
Bir ömür sürer, dinmez bu ahı.
Yaralı sinemde bir dert var saklı,
Belki bir gün diner gönül figanı.

Kemter Abdal

Feryat

Ben de bu âlemi seyrâna daldım,
Ömrümü tüketip hayâle daldım.
Bir güzel sevdim de boşuna yandım,
Derdimden öte dost bulamadım.

Bülbül oldum, vardım geldim bağına,
Tespîh oldum, dizildim aşk katarına.
Kanayıp durdum onun uğruna,
Dost bağında ötecek gül bulamadım.

Turna oldum, varıp gittim yâd ele,
Görmedim kimseyi hakkı söyleye.
Hakikat ehline yâren olmaya,
Kendimden öte er bulamadım.

Kemter Abdal, varıp geldim meydana,
Yüzüm sürdüm eşigine, kapına.
Ârifler katında, pîr makamında,
Özümü çekecek dâr bulamadım.

Kemter Abdal

Gaibi Aramak

Pejmürde yollara düşmüş,
O gaibi aramakta.
Viran şehirler geçmiş,
O ilahi yalnızlıkla.

Aşkın izini sürmüş,
Her adımda bir hece.
Gönül yarasın sarmış,
O gizemli bir hevesle.

Derviş olmuş, âşık olmuş,
Her zerrede aramış.
Kimi zaman sarhoşmuş,
O sonsuz bir özlemle.

Dağlar taşlar dile gelmiş,
Sır perdesi açılmış.
Yüreğe ateş düşmüş,
O ulu bir sevda ile.

Kemter Abdal düşmüş yola,
Hakikat sırrın ararmış
Aşkın deryasına dalmış,
O ilahi bir aşk ile.

Kemter Abdal

Geldim Geçtim

Gahı güldüm, gahı bülbül,
Gahı Leyla, gahı Mecnun,
Gah Yunus'tum, gah Mevlana,
Bu dünyadan aşkla geçtim.

Hem isimdim, hem cisimdim,
Hem üns idim, hem cins idim,
Hem yalandım, hem de gerçek,
Esrar ile geldim geçtim.

Gah maraldım, gahı aslan,
Gah turnaydım, gahı yılan,
Gahı şahtım, gahı bende,
Adem oldum, geldim geçtim.

Hem Yezid'dim, hem Hüseyin,
Hem Nemrut'tum, hem İbrahim,
Hem Musa'ydım, hem Firavun,
Tur Dağı'ndan geldim geçtim.

Kemter Abdal

Gitme Yarim

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Dağ başında maral gezer,
Benim dertlerimi sezer.
Dediler ki yâr gidiyor,
Gönüldeki yara azar.

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Ansızın bir yıldız kayar,
Cânımdan bir parça kopar.
Harap olmuş gülistânda,
Dertli dertli bûlbûl öter.

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Hasret bağra düşer şimdi,
Gözyaşlarım akar şimdi.
Karlı dağların ardında,
Gurbet yola düşer şimdi.

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Kemter Abdal

Gönül Çerağı

Gönül çerağım yandı bu gece,
Dertlendim derdime derman ararım.
Yaralandı sinem döndü niceye,
Belki bir merhem süren ararım

Yıldızlar şahit bu ahu zara
Feryadım yükselir arşı âlâya.
Garip gönlüm düştü bir garip hara
Bir nefeslik huzur veren ararım.

Dolandım durdum hep diyar diyar
Gönlümde dinmeyen bir hasret var.
Bir sır ki içimde, çözülmez bilmem,
Bu derde derman canan ararım

Yüzümde yaşlar, kalbimde sızı,
Çaresiz beklerim o umutsuzu.
Bu karanlık gecenin yoktur bir izi,
Şafağı sökecek ışık ararım

Kemter Abdal gibi düştüm bu derde,
Yanarım içimde bir kor alevle.
Dermanım sendedir, Yüce Vâride,
Gönül çerağını yakan ararım

Kemter Abdal

Gönül Göçü

Gönül göç eylemiş fânî dünyadan,
Bir kâmil aramış, sırra ulaşan.
Mürşidin nefesi değse bu ruha,
Vahdet deryasında yüz bulur canan.

Bırak benliğini, olasın bir sen,
Benlik libasını çıkar bedenden.
Yedi kat göklerde, sırrı âlemde,
Erenlerin izine sürülür candan.

Benlik davasını eyle kenara,
Varlık gölgesi düşmesin cana.
Dört yanda değil, sır ötesinde,
Erenler bu sırrı saklar dergâhta.

Aşk ile gelenler, gözyaşı döker,
Her yürek bir gülşene döner.
Elele tutuşup Hakk'a yürürler,
Kendi öz cevherin bilmekte geçer.

Bu biçare gönül bir umman diler,
Hünkarın nazarı ruhuna değer.
Kemter Abdal der ki, Hakk'a varılır,
Aşkın deryasında gönül arınır.

Kemter Abdal

Gönül Hevesi

Be hey gönül, aşktan ne anlarsın sen?
Senin yâr sevmeye mecâlin mi var?
Balık olur deryâları gezersin,
Senin sığınacak limanın mı var?

Gurbet elde figân eder âh edersin,
Senin sıla'ya dönecek yolların mı var?
Hokka alır, divit alır mısra dökersin,
Senin dert demeye dillerin mi var?

Yoksa bir hevesle mi yollara düştün?
Yoksa bir hayâlde mi gönlünü üzdün?
Yoksa bir sevda mı sen böyle süzdün?
Senin bu âlemde bir vârin mı var?

Aşk bir yangın yeri, sen bilmez misin?
Aşk bir deryâ, sen yüzmez misin?
Aşk bir çile, sen çekmez misin?
Senin bu dünyâda bir yârin mi var?

Kemter Abdal der ki, gönül divâne,
Ne aşkı anlar, ne de dert dinler.
Kendi hâlinde yanar, bazısı söner,
Senin bu cihânda bir sırrın mı var?

Kemter Abdal

Gönül Ummanı

Gönül coşkun bir umman, sevgiyle çağlar;
Hakikat sırrına erenler ağlar.
Aşkın badesinde içen her can,
Erenler yolunda Hakk'ı ararlar.

Semah döner, aşk ile yanarlar;
Kalplerde bir nurla, Hakk'a varırlar.
Eline, beline, diline sahip olasın,
Erenler sofrasında Hakk'ı bulasın.

Ali'dir rehber, Hünkarımız Pir;
Onların izinde gönlümüz erir.
Bu yolda kemter kul, Hakk'a yalvarır;
Aşk ile, sevgi ile gönül dirilir.

Hacı Bektaş Veli bir ulu Sultan,
Hikmetli sözlerle gönüller çeken.
Onun yolunda yürüyen insan,
Aşk deryasında bulur safasın.

Bu dünyada fanidir sade bir nefes,
Gelip geçer ömür, eyleme heves.
Gönül toprağına sevgi ekesin,
Aşk ile dolsun bu cümle âlem.

Aşkın kazanı kaynar durmadan,
İçenler mest olur, bulur dermanı.
Kemter Abdal der ki bu yolda her an,
Hakk'a teslimiyetle geçir zamanı.

Kemter Abdal

Gurbet Yelleri

Bağrıma eser de gurbet yelleri,
Ağlama sevdiğim, dönemem geri.
Kavuşsa Nil'in suyu ummana,
Varamam sevdiğim, gelemem sana.

Beni alıp götürürler zindana,
Kör kuyularda Yusuf misali.
Geçer yıllarım da hicran içinde,
Bekleme sevdiğim, varamam sana.

Acı ile yoğrulur ruhum, sızılar,
Sevdiğin gitti de gelmez sanırlar.
Yavrularım baba diye ağlar,
Kapılar sürgülü, dönemem sana.

Bir kere göreydim ela gözünü,
Saraydım sıkıca ince belini.
Vuraydım duvara da dertli başımı,
Yollarım kapalı, dönemem geri.

Kemter Abdal yana yana ağlaya,
Feryadı yükselir arş-ı alaya.
Gündüzüm kayboldu, döndü geceye,
Yollarım karanlık, varamam sana.

Kemter Abdal

Hakikat Aynası

Kemter Abdal her şey Haktandır Haktan,
Zerrede gizlidir, âlem-i imkân.
Şeytan deyip duran kabahat saklar,
Nefsin kalabalığı ruhu karartır.

İyi, kötüyü irade yapar,
Seçimler aynadır, suretler çizer.
Aşkla yoğrulmuş kalp her daim yanar,
Hakikatin nuru gönülde parlar.

Kader sır perdesi, aralanmaz,
İrade bir nehir, akar hiç durmaz.
Her nefes bir imtihan, geçilir bir bir,
Hakk'a teslimiyet, ruha şifadır.

Kemter Abdal der ki, gözünü aç da gör,
Her şey O'ndan geldi ve O'na dönerler.
Aşk ile yananlar, sırra ererler,
Hakikatin aynasında, kendin görürler.

Kemter Abdal

Hakk'a Niyaz

Eğme başın gayrıya, Hakk'a dön yüzün,
Minnet eyleme kula, incitme özün.
Hakk'ın nuruyla aydınlansın her sine,
Fani bir varlıksın, sanma ki uzun.

Nefsin aldatır, düşme bu faka,
Dünya malı bu, çeker seni batağa.
Hakk aşkıyla yana, gönlün uyana,
Kula minnet, götürür dara.

Derviş ol, kapıda daim,
Aşkla coşsun, kalp olsun kaim.
Kula minnet, eyler seni perişan,
Hakk'ın rızası, eder seni bir sultan

Ey gönül, uyan bu gafletten,
Hakk'a yönel artık, kurtul esaretten.
Kula minnet, yıpratır seni her an,
Hakk'ın sevgisi ise can verir candan.

Kemter Abdal eydür, Hakk'a teslim ol,
Aşkınla coşup, gönlü serin ol.
Kula minnet, yorar seni bi-hûde,
Hakk'ın kapısı ise, eder seni abide.

Kemter Abdal

Hakk'ın Nurundan

Hûû...
Hak ile hak olup gönlümüz aydın,
Şeytan yok, nefsimizdir bizi yoldan eden.
Ya Ali! Kudret Hakk'ın, zulmet boş bir hayal,
Derman O'dur, dert O'nun elinde!

Allah Allah!
Zerdüşt'ün ateşi sönmüş, Mısır'da Set susmuş,
Platon "yok" demiş, kötülük kalmamış.
Hakk! İblis bile secde etmiş Hakk'a,
Âdem'e değil, asıl Sultan'a!

Hûû...
Mara'nın oyunu geçmez bu yola,
Maya perdesi yırtılır bir gün.
Ya Hızır! Kötülük bir gölge, Hakikat nur,
Varlık birdir, cümlesi O'dur!

Allah Allah!
Freud dese de "içimizde şeytan",
Jung dese de "gölge biziz",
Hak-Muhammed-Ali!
Aşk ile yanan gönül bilir:
Şer yok, hayır var, Hakk'tır Mevla!

Hûû...
Ey can, ayna tutma kendine,
Hakk'ı gör, nefse aldanma.
Ya Ali! Şeytan yok, Hak var dedik ya,
Derman O'dur, dert O'nun elinde!

Hak-Muhammed-Ali aşkına!
Gerçeğe Hûû...

Kemter Abdal

Hallac'ın ığlığı

Dudaklarda bir sır, "En-el Hak" deyu
Yankısında Bağdat'ın taş duvarları.
Aşk ile tutuştı, ruhu derunu
Sıradan bir akılın anlamadığı

Ayaklar pranga, eller kan revan,
Her kırbaçta duyulur Allah'ın namı.
Dünya zindan sana, gökyüzü hicran,
Kalbinde aşkın bir saltanatı.

Taş yağdırıp üstüne, anlamadılar,
Oysa her zerrende Hakk' tecellisi
"Attığınız taşlar O'nadır" dedin,
Aşk ile yoğrulmuş, bir yüce erdin.

Darağacında sallanan beden değildir,
Aşk ile erimiş, bir ulu candır.
"En-el Hak" ığlığı feryat değildir,
Vuslatta, teslimiyete bir coşkun andır.

Kemter Abdal dinler bu içli sesi,
Hallac aşkı yakar tüm sineleri.
"En-el Hak" sırrıyla dolu nefesi,
Aşk deryasında duyulur bir gün.

Kemter Abdal

Harabat Ehli

Kaos, kriz ve döngü,
Kaybolmuş bir devrime benzerdi yüzü.
Savrulur arşa, savrulur külü,
Aynı anda yaşar dünü, bugünü.

Aşkın şarabından mest olmuş gezer,
Geçmişle gelecek, gönlünde sezer.
Her demde bir sır, her anda bir söz,
Harabat ehli, aşka verir öz.

Dikenli yollarda yürür durmadan,
Ne gam çeker, ne de korkar yarından.
Aşkın ateşiyle yanar durmadan,
Harabat ehli bu, Hakk'a susamış can.

Gözleri derya, kalbi bir umman,
Her zerrede Hakk'ı seyreder.
Ne taht ister, ne şöhret, ne şan,
Harabat ehli, Hakk'a yakın can.

Kemter Abdal, bir sırra erdim,
Harabat ehlinin aşkını gördüm.
Aşk ile yandım, aşk ile coştum,
Harabat Ehline yar oldum bugün.

Kemter Abdal

Haydar

Bugün dosta sual ettim,
Batını zahir eyledi.
Varıp kelim eyleyince,
Sırrını ifşa eyledi.

Seyran edip âsumândan,
Yalanı gerçek eyledi.
Çekip benî âh u zârdan,
Dertleri dermân eyledi.

Gösterip Hakk'ın hükmünü,
Firavun'u kul eyledi.
İçip aşkın şarabını,
Belkıs'ı da yâr eyledi.

Bu karmaşa deryasından,
Bu hiçliğin aynasından,
Bu acının diyârından,
Âdem'i Haydar eyledi.

Kemter Abdal

Hazan Yağmurları

Hazan yağmurları çok erken yağdı,
Yaprak sararmadan toprağa düştü.
Bir burukluk içime ansızın çöktü
Yazın neşesi silindi, gitti.

Gökyüzü ağladı sessiz sakince,
Her damla bir hüznü, getirdi bize
Dallarda titreyen son umut şimdi,
Rüzgarla savrulup yere serildi.

Şimdi ıslak yollar sensiz ve تنها,
Adının yankısı boş sokaklarda.
Bir teselli arar gözler nafile,
Belki bir umut çok uzaklarda.

Kalp fısıldar yine taa derinlerde,
Her ayrılık bir başlangıç aslında.
Giden anılarda yaşar elbette,
Yeni baharlara açılır perde.

Ben kalırım gidenlerin ardında,
Hatıra gölgesi tam üzerimde.
Belki bir gün diner hazan yağmuru,
Ve bir güneş doğar üzerimize

Kemter Abdal

İblisin Klavuzu

Zâhid, sen Tanrı'yı inkâr edersin,
Secde etmeyeni şeytan sanırsın.
Secde ettirmeyen Tanrı değil mi?
Hakk'a şirk koşandan farkın yok senin.

Gelen dört kitabı hak görmez misin?
İnsanı insandan ayırt edersin.
Yeri gelir Âdem oğluyum dersin,
Kardeşi kardeşe düşman edersin.

Bâzı bâzı muzip işler yaparsın,
Nefsime yenildim, şeytan yaptı dersin.
Neden irâdeyi inkâr edersin?
Her şey Hakk'tan gelir, sen bilmez misin?

Sen her şeyi böyle oyun sanırsın,
Yezid lokmasına ekmek banırsın.
Münâfık sürüsü kılavuzusun,
Bu dünyada işin, iştir ha senin.

Fakire ötede cennet var dersin,
Hûri, nûri, gılman bekliyor dersin.
Zengine dört kadın vaaz edersin,
Kitâbı uçkura perde edersin.

Bu dünya ticâret hânendir senin,
Cennet ise kerhânendir ha senin.
Muska yazar, yanmaz kefen satarsın,
Akçeli işlerin çoktur ha senin.

Kemter Abdal

İnsan Eti İle Doyan Soy

Hû!
Bir sofrâ ki eti insan, şarabı kan!
Hind'in dişleri çatal, Ebu Süfyan'ın elleri kaşık,
Muaviye'nin zehri tuz, Yezid'in kılıcı bıçak!
Peygamber evladını yediler bu sofrada!

Heyhat!
Ne ana kaldı ne baba ne insan!
Hamza'nın ciğeriyle başladı bu ziyafet,
Hasan'ın zehriyle tatlandı,
Hüseyn'in kanıyla yıkandı çeneler!

Yâ Hakk!
Bu nasıl bir iştah ki,
Ciğer çiğneyen dişler doymak bilmez?
Bir lokma Hasan, bir yudum Hüseyn,
Peygamberin evladıyla beslenen bu soy!

Kemter Abdal sorar:
Bu zulüm nasıl sindirilir insan boğazında?
Ciğer yemekle kalmadılar,
Zehirlettiler gül yüzlü Hasan'ı,
Susuz bıraktılar Kerbela'da Hüseyn'i!

Ah!
Ey insanlık, ibret alın bu manzaradan!
Bir ana ki ciğer çiğner,
Bir baba ki seyreder,
Bir oğul ki zehirler,
Bir torun ki peygamber kanı içer!

Ey mazlumlar!
Unutmayın bu sofrayı,
Hind'in diş izlerini,
Ebu Süfyan'ın aç gözlülüğünü,
Muaviye'nin zehrini,
Yezid'in kılıcını!

Kemter Abdal

İnsanın Kamil Yolculuğu

Şeriat kapısından girdim içeri,
On makamda öğrendim eğri, doğruyu
Tarikat yolunda yürüdüm, durdum,
On makamda ben Hakk'a ulaştım.

Marifet deryasında daldım derine,
On makamda erdim sırrın özüne.
Hakikat nuruyla yandı bu gönül,
On makamda vardım Hak'ta birliğe.

Dört kapı kırk makam, bir yolculuktur,
İnsandan Hakk'a sonsuz koşudur.
Her makamda ayrı ders, ayrı öğreti,
İnsanı kâmil yolunda ilerler kişi.

Bu yolda yürüyen, Hakk'la hep dolar,
Gönül gözle Hakk'a temaşa kılar.
Dört kapı kırk makam, bir engin derya,
İçinde kaybolanlar, ulaşır Hakk'a

Yandı bu gönül, pişti özümde,
Fenafillah'a erdim ben bir söz ile.
Vahdet deryasında kaybolduğumda,
Hakk'ın cemalini gördüm ben her canlıda.

Kırk makam tamam oldu, erdim ben Hakk'a,
Nefsimi terk ettim, döndüm ben Hak'ka.
Aşkın kırk makamı, sırlı bir yoldur,
İnsanın Hakk ile bir olduğudur.

Kemter Abdal

Köklerin Ur'u

Kökler bir labirent, toprağın kara atlasında,
Yılların yığıntısı gövdemde bir ur.
Rüzgar bir unutuş şarkısı fısıldar durmadan,
Yapraklarım düşer, bir sessiz kıyamet olur.

İnsanlar geçer, yüzleri birer kırık ayna,
Gözlerinde kayıp zamanların izi.
Bir fısıltı duyulur, dallarımın arasından,
Belki de bir kelebeğin hüzünlü sesi.

Gövdem bir alfabe, okunmaz harflerle dolu,
Her çizgi bir anı, silinmiş bir yüz.
Güneş bir altın leke bırakır kabuğumda,
Bir tanrının unuttuğu bir öpücük belki de.

Kuşlar konar, birer renkli nokta yalnızlığımda,
Şarkıları birer yabancı kelime.
Bir gölge uzar, bir anlam arayışı gibi,
Belki de evrenin en eski bilmecesi.

Zaman bir nehir akar, bükülür dallarım,
Bir hatıra düşer, sonra kaybolur ansızın.
Toprak bir sır saklar, derin ve karanlık,
Ben bir tanığım sadece, bu sessiz hüznü baz.

Kemter Abdal

Nesimi'nin Sırrı Derinde Saklı

Adın Nesimiyse, bu diyarlarda,
Ya derin yüzölür, ya yakılırsın.
Hakikat sırrına ermeyen kişi,
Ne kendini bilir, ne de menzili.

Nesimiysen, kanar kanar yanarsın,
Hakikat harında, ağır ağır pişersin.
Şol devrandan aşk ile geçersin,
Adın kül olur, yele savrulur.

Aşk-ı gülistanda güller derilir,
Nefsi yenemeyen, aşkı ne bilir?
Ol divanda, arifler bile yolu şaşırır,
Aşkın hükmünü demler Nesimi.

Hakikat sırrını aşık etme,
Kesilse de dilin, aşkı sen söyle.
Gün gelir de, derin bile yüzölse
Teslim ol Hakka, kula minnet eyleme.

Aşkın ateşi, yakar ruhu, arıtır,
Gönül, aşkın deminde pişer pişer, kavrulur.
Hakikat yolunda, tüm çileler çekilir,
Bunu da, aşk sırrına erenler bilir.

Yankılanır nefesi asırlar sonra bile,
Bu aşkın gür sesidir, gönüllerde uyanır.
Hakikat yoludur bu bilenler bilir,
Aşk, ebedi bir sırdır, kalpte saklanır.

Kemter Abdal eydür, aşk ile yanın,
Hakikat yolunda, hep Hakk'ı bilin.
Nesimi'nin sırrıdır bu derinde saklı
Aşkilen coşup, gönlü paklayın.

Kemter Abdal

Ölümün Gölgesi

Ölüm kol geziyor,
Yaradılanların arasında.
Ölüyor her şey,
Değmeden bir serçenin gagasına.

Yağmurlar demliyor bir ağaç,
Sular köpürüyor ak sakalında.
Bak buza çaldı gök,
Bir denizin kıyısında.

Ölüm yayılıyor,
Yaradılanların arasında.
Korkuyla saçılıyor her şey,
Değmeden bir sineğin yarasına.

Bir karga tünemiş geceye,
Canı çok sıkılmış makinalara.
Şu ötüşü olmasa ah!
Kaptırır kendini toprağın tozuşuna.

Ölüm yağıyor,
Yaradılanların üzerine.
Umarsızca dağılıyor her şey,
Değmeden yalnızlığın tenhasına.

Bir kırlangıç tazeliği,
Gizlenmiş korna seslerinin arasına.

Kemter Abdal

Özümüzdeki Nur

Hak Muhammed Ali'dir, nurdan özümüz,
Şeytan bir hayaldir, karartmaz yüzümüz.
Kötülük içimizde, nefsin sözüdür,
Gerçeği göremeyen, yolda yorulur.

Evvel de ahir de bir, sırra erenler,
Çoklukta vahdeti seyreder gönüller.
İkilik ekenler, yoldaşsız kalır,
Hakk'a teslim olan, dermanın bulur.

Taşla kovulmaz nefsin hevesi,
Asıl cenk içerde, bitmez kavgası.
Kibir, kin, öfkedir kalbin karası,
Gel ey can, temizle özün aynası.

Bu dünya bir gölge, bir sınav yurdu,
İyilik, kötülük, insanın kurdu.
Cennet, cehennem içinde saklı,
Hak yolunda giden, bulur muradı.

Kemter Abdal söyler, dinle bu sesi,
Şeytan bir vesvese, bağlar nefesi.
Hakikate dön gel, aç gönlün gözünü,
Birlikte yürüyelim, bulalım özümüzü.

Kemter Abdal

Pir Sultan Abdal ile Şah Hatayi Atışması

(Pir Sultan Abdal başlar):

Ey Hatayi Sultanım, sözün baldan da şirin
Lakin gönül ister Hakk'ı, eyleme tehir
Bu dünya fanidir, aldanma taht u şana
Gönül ver Hak yoluna, varasın o divana

(Şah Hatayi cevap verir):

Ey Pir Sultan Abdal, sözün haktır özünde
Lakin ilim irfan gerek, her işin yüzünde
Hakikat bir deryadır, dalmak gerek derine
Hikmet incilerin bulmak, er gerek erene

(Pir Sultan Abdal devam eder):

İlim irfan güzeldir, lakin aşk bambaşka
Gönül yanar tutuşur, düşer bin bir aşka
Bu seveda bir ateştir, yakar kül eder nefsi
Hakka giden yollarda, aşk en güzel vesvesi

(Şah Hatayi cevap verir):

Aşk da gerek elbette, gönül onunla coşar
Lakin akıl da gerek, böyle yolun şaşırmaz
Mürşid elinden tutmak, rehber gerek bu yola
Hakka varılır böyle, kalpte açılır güller

(Pir Sultan Abdal son sözü alır):

Aşk, ilim birleşir, nur olur bu âleme
Gönül Hakk'a yönelir, böylece kalmaz kibir.
Gel Hatayi Sultanım, bir olup, bir duralım
O Hakkın divanında hep beraber olalım

(Kemter Abdal söze karışır):

Ey erenler, sözünüz hikmet dolu, nur dolu
Bu fâni dünyada hepimiz garip yolcu
Ne taht kalır ne de şan, baki olan yalnız Hak
Kemter Abdal niyazla, gönüller olur berrak.

Kemter Abdal

Senden Gayrisına

Ateşinle harınla yansa, tutuşsa,
"Of" deyip deryaya dalmaz bu gönül.
Mecnun misali çöllere düşse,
Bir damla suya bile meyletmez gönül.

Aşk saçında pişse, kavrulsa,
Tek bir "ah" bile etmez bu gönül.
Kapıda kırk yıl bir köle olsa,
"Vah" deyip isyana kalkmaz bu gönül.

Bin güzel seçip koysan önüne,
Senden gayrisını bilmez bu gönül.
Ağlayıp dursa, gözler kör olsa,
Senden gayrisını görmez bu gönül.

Kemter Abdal, dostun bağında, aşk diyarında,
Eriyip kayboldum, onun harında.
Varıp gideyim derim de, yaram içimde,
Senden gayrisına laldır bu gönül.

Kemter Abdal

Sessiz Karşılaşma

Yıllar sonra bir şehir meydanında,
Tasadüf eseri çıktı karşıma.
O gençlik ateşi, o sevda yeli,
Zaman şaşkın bir figanla durdu adeta

Göz göze geldik, bir sessiz lisan,
Yüzünde yılların izi okunur.
Ne bir sitem, ne de siteme imkan,
Sadece bir bakış, kalbin içinden.

Ahh o içli bakış, o zarif çehre,
Nerede yüzdeki o bahar rengi
Hüzün mü çökmüş güzel gözlere ?
Sanki sükunete bir karar vermiş.

Konuşmadı dudaklar, lal oldu her şey,
Bir yabancı gibi süzüldü gecti.
Oysa bende ki bir yangın haldi,
Şimdi içimde sevdanın külleri kaldı?

Kemter Abdal anlar o dilsiz hali,
Yılların getirdiği derin sükutu.
Belki de aşkın en baki hali,
Sadece bir bakışta asılı kaldı.

Kemter Abdal

Sukutun İncisi

Kirpiklerinde akşamın ilk rengi,
Bir söz düşse, dağılır mı o ahenk?
Sessizliğin atlasında bir ısıltı,
Zamanın unuttuğu, asil bir silüet.

Ellerin, unutulmuş bir şarkının notası,
Her dokunuş, bir başka evrenin kapısı.
Zarafetin, kadim bir aynanın yansıması,
Kırılgan, derin ve ebedi bir anımsama.

Bakışın, yitik bir kehanetin başlangıcı,
Anlaşılmaz bir dilin en duru zamanı.
Sükûtun, kalbinin en gizli bahçesi,
Orada açar, incinin eşsiz nefesi.

Sen, kelimelerin ötesinde bir imge,
Ruhun, zamandan bağımsız bir denge.
Sessizliğinle örülmüş bir efsane,
Asalet ve zarafette, en son simge

Kemter Abdal

Şehrin Uğultusu

Bastıkça bastıkça toprağına derviş,
Günahları uğuldar, uğuldar bu kentin.
Buğusunda camların ve kızgın köpekler,
Her köşe başında bir ölü bekler.

Viran sokaklarda yankılanır bir figan,
Dervişin izinde kaybolur zaman.
Karanlık ruhlar, bir kurt gibidir,
Kentin sessizliği, acıyla inletir.

Gözleri kan çanağı, yüzleri solgun,
Dervişin gölgesi, kâbusu dokur.
Her adımda fısıltı, her adımda inilti,
Kentin kalbinde bekler, ölümün garip izi.

Kemter Abdal gezer, bu karanlıklarda,
Hakikati arar, derin bir azapla.
Aşkın nuruyla, aydınlanır şehir,
Dervişin nefesi, umudu getirir.

Kemter Abdal

Tecelli

Türlü donlarda göründü nice,
Gahı şah oldu, gahı da bende.
Aşkın sırrına erdi bu yürek,
Her bir zerrende, Hakk'ı görende.

Gâhı bir derviş, gâhı bir sultan,
Aşkınla yandım, ey ulu Rahman.
Her bir surette, varsın aşikâr,
Sensin gönlümde, ezeli berdar.

Gâhı bir çiçek, gâhı bir bülbül,
Aşkınla dolu, zerresi bir gül.
Her bir nefeste, seni anarım,
Aşkınla coşup, sana yanarım.

Gâhı bir umman, gâhı bir damla,
Aşkınla aktı, gözümde damla.
Her bir bakışta, seni görürüm,
Aşkınla eriyip, sana gelirim.

Gâhı bir ateş, gâhı serin yel,
Aşkınla pervane, bu divane el.
Her anda bekleyip, seni ararım,
Aşkınla yanıp, sana koşarım.

Gâhı bir gizem, gâhı da bir sır,
Aşkınla coştı, gönlümdeki hır.
Her bir sözde, seni söylerim,
Aşkınla dolup, sana gelirim.

Kemter Abdal'ım, aşkla yanarım,
Her bir surette, seni ararım.
Aşkınla eriyip, sana varırım,
Her bir zerrede, seni bulurum.

Kemter Abdal

Torlak

Dört kitapta hak görürüz,
Her beşerde Rab görürüz.
Kâinatı tek görürüz,
Budur bizim irfanımız.

Biz varlığın cevheriyiz,
Hak ehlinin Torlak'ıyız.
Kardeşliğin toprağıyız,
Budur bizim ahvalimiz.

Geceleri gün görürüz,
Padişahı kul görürüz.
Tüm varlığı bir görürüz,
Budur bizim imanımız.

Hem u şarkız hem u garbız,
Hem karayız hem de akız.
Hem ayağız hem de başız,
Budur bizim isyanımız.

Binimizi bir ederiz,
Birimizi bin ederiz.
Kanımızı dem ederiz,
Budur bizim meşrebimiz.

Kemter Abdal

Tren Gider Uzaklara

Bir duman tüter önce, tren yola düzülür
Gurbete giden yolcu, gözü yaşlı süzülür
Her istasyon bir hatıra, bir ayrılık türküsü
Bu uzun yolculuk canım, kısa ömrün öyküsü

Çocukluk geçti gitti, yeşil tarlalar gibi
Gençlik bir deli rüzgar, esti geçti yel gibi
Aşkın ilk durağı , yandı bir kor misali
Zaman bu akar, tıpkı nehirler gibi

Kimi iner kimi biner, yolcular hep değişir
Kimi güler kimi ağlar, kader böyle buyurur
Orta yaş bir durak oldu, yorgunluk çöktü bele
Geçmişe bir nazar ettim, neler geldi bu ele

Saçlara düşen aklar, bir ömrün nişanesi
Yavaş yavaş yaklaşılır, son durağın ötesi
Anılar birer birer gelir, gözüm önüne
Bu dünya bir handır işte, gelen gider ne çare

Son istasyon belirdi, tünelin ağzı kara
Belki bir parça huzur, bu uzun yoldan sonra
Tren durur, ses kesilir, bir sessizlik orada
Bir yenisi başlar elbet, Yolculuk bitti sanma.

Kemter Abdal

Turnanın ilesi

Ulular bir pazar kurdu,
İyi malı herkes aldı,
Kötülerse sana kaldı,
Yâr elinden dönen turnam.

Aman turnam, cânım turnam,
Kırlar ile gezen turnam.

Âlim gelip yolu kurdu,
Göklerde semâha durdu,
Gelmeye takatin yoktu,
Dost elinden dönen turnam.

Aman turnam, cânım turnam,
Kırlar ile gezen turnam.

Dolu vurdu, yağmur vurdu,
Kanatların çok yoruldu,
Gidecek bir yerin yoktu,
Uzak yollar giden turnam.

Aman turnam, cânım turnam,
Kırlar ile gezen turnam.

Kemter Abdal

Turnanın feryadı

Söyle turnam söyle Hüseyin misin,
Deşt-i Kerbelâ'dan geçmiş gibisin.
Söyle turnam söyle sen Âlim misin,
Amansız bir cenkten çıkmış gibisin.

Söyle turnam söyle sen Hamza mısın,
Sen de onun gibi mekânsız mısın?
Söyle turnam söyle sen Hızır mısın,
Sen de onun gibi zamansız mısın?

Söyle turnam söyle Basra'da mısın,
Gurbet ele giden bir yolda mısın?
Söyle turnam söyle Hüseyin misin,
Bir damla suya hasret gibisin.

Söyle turnam söyle sen zorda mısın,
Bin yıllık çileden çıkmış gibisin.
Söyle turnam söyle yaralı mısın,
Sanki âh u zârda kalmış gibisin.

Kemter Abdal der ki, turna yâreli,
Aşkın deryasında kayıp gideli.
Ne Hızır, ne Hüseyin, ne de Hamza'dır,
Sadece aşk ile yanan âşıktır.

Kemter Abdal

Vahdetin Anı

Aynı anda her mekanda
Aynı anda her zamanda
Aynı anda ne mekanda
Aynı anda ne zamanda
Aynı anda dün, aynı anda bugün
Aynı anda zaman...

Vahdetin sırrında kaybolmuş bir an,
Zamanda ötede bir garip mekan.
Yokluğun içinde varlık, varlığın içinde yokluk,
Ateş içinde yanan bulunmaz bir sonsuzluk.
Ne dün, ne bugün, ne de yarın var,
Sadece "an" var, o da O'nunla hemhal.

Bir zerrede saklı tüm bu kainat,
Bir nefeste gizli ebedi hayat.
Aşk denizinde bir damla gibi,
Kaybolmak O'nda, bulmak kendini.
Zaman bir vehim, mekan bir hayal,
Gerçek olan sadece O'nun cemali.

Aşkınla yandım, kül oldum ey Yar,
Senden gayrı ne varsa hepsi bir diyar.
Yoklukta buldum varlığımı seninle,
Vahdetin sırrına erdim seninle.
Aynı anda her şey, her an, her yer,
Seninle var olmak, ebediyete değer.

Kemter Abdal

Vahdette Çokluk

Toprak bir, ama ağaclar çeşit çeşit,
Deniz bir, ama balıklar renk renk.
Hakikat bir, sözler binbir çeşit,
"Lâ mevcûde illâ Hû" dedikçe ten bekler emek.

Aynı güneş doğar binlerce pencereden,
Aynı su akar binlerce testîde.
Mecnûn'da da Leylâ'da da aynı aşk eden,
Ârif anlar bu sırrı, "Ene'l-Hak" diyerek.

Kırk kapılı şehre girse de derviş,
Hep aynı menzile varır yollar.
Kemter Abdal eğilir bu sırra ulaşmış,
"Bir"den "çok"a, "çok"tan "Bir"e akan seller.

Kemter Abdal

Vuslat Yolculuğu

Yüce dağ başına kar olup yağdım,
Rüzgâr olup Düldül ile yarıştım.
Âdem olup yerlere saçıldım,
Mûsâ'ya Hârûn oldum da geldim.

Baykuş oldum vîrâneler dolaştım,
Şahin oldum yüce dağları aştım.
Zamanda kayboldum, mekânda bulundum,
İsâ'ya havâri oldum da geldim.

Âşıktan mâşûka yol oldum gittim,
Mühanete erkân öğretip geldim.
Hakk'ın dîdârını seyr edip geldim,
Muhammed'e Mürtezâ oldum da geldim.

Hazân yaprağıydım, savrulduum uçtum,
Bir toz zerresiydim, sahrâlar geçtim.
Tatlı bir söz idim, gönüller dolaştım,
Hüseyin aşkıyla yandım da geldim.

Köle oldum, haraç mezât satıldım,
Hak yolunda kılıç ile kesildim.
Derim yüzdürecek şiirler yazdım,
Nesîmî'ye yoldaş oldum da geldim.

Kemter Abdal

Yalnızlığın Uzun Gecesi

Boynumda taşıyorum yalnızlığı,
bir ömür süren bir saat gibi.
Her saniye,
geçen bir an değil sadece,
bir ağırlık çöküyor omuzlarıma.
Gecenin sessizliği
bir deniz gibi büyüyor etrafımda,
boğucu, derin.
Duvarlar örülüyor sanki,
görünmez, aşılmaz.
Ben ve dünya,
iki ayrı kıyıda bekleyen yabancılar.
Pencereden sızan solgun ay ışığı,
bir hayalet eli gibi dokunuyor yüzüme.
Hafif bir ürperti yayılıyor içime,
bir zamanlar yaşananların
silik hatıraları canlanıyor karanlıkta.
Uzak bir şarkının melankolik ezgisi
fısıldıyor kulaklarıma,
kayıp bir aşkın,
geçmiş bir mutluluğun hikayesini.
Saatin tiktakları
yalnızlığımın inatçı sesi oluyor.
Her vuruşta
bir parça daha eksiliyor içimden,
bir umut daha sönüyor belki de.
Bekliyorum.
Biliyorum, gelmeyecek.
Ama yine de bekliyorum,
nedensiz bir alışkanlık gibi.
Avuçlarımda kalan
bir zamanlar alev alev yanan bir ateşin
külü sadece,
küçük bir umut kırıntısı hala parlıyor mu,
emin değilim.
Şehir uyuyor şimdi,
ışıkları tek tek sönüyor pencerelerde.
Sadece benim uykusuzluğum
bu uzun gecede
Düşünceler bir girdap gibi çekiyor beni içine,
çıkışsız sokaklarda kayboluyorum.
Yarın da aynı olacak belki,
aynı boşluk,
aynı bekleyiş.
Güneş doğacak,
ama içimdeki karanlık
aynı kalacak.
Yalnızlık,
boynumda taşıdığım bu görünmez zincir,
ömrüm boyunca sürecektir olan
o yavaş ve sürekli ritim.
Bir tıkırtı sadece,

ama her tıkırtıda
bir ömür eriyor sanki.

Kemter Abdal

Yar Bağına Girsem

Yâr bağına girsem ne olur,
Gonca gülün dersem ne olur?
İnce belin sarsam ne olur,
Beni dert bağına bağban ettiler.

Meyhaneye dalsam ne olur,
Aşk şarabın içsem ne olur?
İçip içip sızsam ne olur,
Beni bir yola revan ettiler.

Bir pazara gitsem ne olur,
Satıp savıp yesem ne olur?
Varlığımdan geçsem ne olur,
Beni bir hırkaya mahkûm ettiler.

Bu dünyadan geçsem ne olur,
Bir menzile varsam ne olur?
Hakikati bilsem ne olur,
Beni bir hayale mecbur ettiler.

Kemter Abdal der ki, bu nasıl haldir,
Aşkın oku bu sineler deldir.
Gönül bir ummana dalda da kaldır,
Beni bu dertlere salan kimlerdir?

Kemter Abdal

Yâr Geldi Akla

Bir gece ansızın yâr geldi akla,
Zâhir" dedi beni, "bâtın"da sakla!
Şimşek çaktı cana, düştüm ben Hakka,
Sordum: "Kimsin?" dedi: "Aşkım bîçâre!"

Gönül şehrine bir sultan olmuş,
Zâhirden bir servi, bâtında çınar.
Sâkî elinde bir dolu içmiş,
Bir yudumu âb-ı hayat getirmiş.

Dedim: "Yârimin yüzü nerede?"
Zahir göstersedeydi, batın da perde.
"Görünen bense, görünmeyen sen,"
Dedi: 'Perde ince bir kaldırı da gör.

Zâhir de bir düşmüş, bâtın da bir düş,
Aşkın aynasında iki ömre eş,
Kemter Abdal'ım, bu sırra bir düş,
Yandım diyen aşkın kendisi oldum!

Kemter Abdal

Yaratılış ve Kıyamet

Dünya yaratılırken koptu kıyamet,
Bir başlangıç, bir son, iç içe girmiş.
Zerrelerden evrene yükselen feryat,
Hem doğum sancısı, hem ölüm sesi.

Gökler yarılrken, yıldızlar düşer,
Denizler coşarken, dağlar sivrulur.
İnsan doğarken, kaderi çizer,
Hem umut çiçeğidir, hem acı tohum.

Zaman bir döngü, tekrar edip durur,
Başlangıçlar sonlara, sonlar başlara.
İnsan hem yaratır, hem de yok eder,
Hem cennet bahçesi, hem cehennem ateşi.

Her an bir tecelli, her an bir sırdır,
Evrenin kalbinde, aşkda yanarım.
Hem varım, hem yokum, hem bir, hem bir sır,
Kemter Abdal'ım, Hakk'da varımdır.

Kemter Abdal

Yedi Ulu Burcu

Nesîmî burcunda aşkın sırları,
Deri yüzülse de dönmez ikrarı.
Hakka yürüyenlerin nurdan izleri,
Vahdet deryasında bulur kendini.

Hatâyî burcunda şahın nefesi,
Coşkun bir ırmak ki akar hep sesi.
Halkın dilinde Hakk'ın hevesi,
Cemlerde yankılanır bin bir neşesi.

Fuzûlî burcunda bir aşk çilesi,
Kerbela toprağına düşer gölgesi.
Dert ehlinin kalbinde bir yara izi,
Âhıyla tutuşur gönül köşesi.

Yemînî burcunda bilginin nuru,
Faziletle kurar bu kadim yolu.
Horasandan gelen kutlu ulusu,
Hikmetle yoğurur her bir kulunu.

Virânî burcunda bir balkan yeli,
Demir Baba'dan gelir nefesi.
Aşk ateşiyle yanan o teni,
Hakikat yolunda gönül birleşir.

Kul Himmet burcunda coşar bir aşkla,
Dervişin dilinde yanar bir başka.
Hakikat yolunda verirler emek,
Gönüller içinde nurani çiçek.

Pîr Sultan burcunda yığidin sesi,
Haksızlığa karşı kalkar öfkesi.
Darağacında söylenir o son nefesi,
Halkın kalbine yerleşen bir efsanedir.

Kemter Abdal der ki bu yedi burçtur,
Her biri bir kandil, gönüller uçtur.
Aşk ile yanarı Hakk'a ulaştır,
Bu ulular yolumuzun bir ışığıdır.

Kemter Abdal

Yetmiş İki Millet

Hakikat ararım, gönlümde bir sır,
Yetmiş iki millet, Hakk tecellisi.
İlahi ışıık, Her birinde nur,
Aşkla bakarım, gönlümde huzur.

Dervişler sultanlar, yolunda yürür,
Her birine vurulmuş ilahi mühür.
Yetmiş iki millet, Hakk'ın nişanı,
Aşkla ararım, yüce Rahmanı.

Kimi kilise, kimi havrada,
Kimi secde eder, ulu mabette.
İlahi bir seda, her bir surette,
Yetmiş iki millet, Hakk'la muhabbette.

Semah dönerler, niyaz ederler,
Tefekkürle Hakk'ı, zikir ederler.
İlahi keder, aşkın içinde,
Yetmiş iki millet, Hakk' tecellisi.

Gönül ne, lisan ne, sevda yankısı,
Hakk'ın cemaliyle gönüller aksı.
Bu aşk deryasında, ruhumda heyecan,
Yetmiş iki millet, bir vücutta can.

Hakk tecellisi rengarenk yüzler,
İlahi esrarı hepsinde gezer.
Ey ulu makam, aşka eririm,
Kemter Abdalım, Hakk'a dönerim.

Kemter Abdal

Zahir ve Batın

Bir gece,
Zamanın kırıldığı o an -
Yâr,
Bir ışık hüzmesiyle düştü aklın kıyısına:
"Beni zâhirde arama" dedi,
"Bak, bâtının şafağıym!"

Gönül şehri sustu...
Serviler, çınarlar -
Hepsi tek bir gölge oldu
Şâkî'nin avucunda.
İçtikçe âb-ı hayatı,
Fânî dünya
Bir suretten ibaret kaldı.

"Yüzümü görmek mi?"
Dedi yâr,
Parmaklarıyla çizdi havaya bir çember:
"Zâhir perde, bâtın esen rüzgâr...
Sen bu aynanın ardındaki
Asıl güzelsin!"

Son Işık:
Kemter Abdal,
Bir mum alevi gibi titreyerek -
Önce zâhire, sonra bâtına baktı...
Anladı ki:
Asıl yangın,
İki dünyayı da
Sevda bahçesine çevirenmiş!

Kemter Abdal